

нѣма да ни издаде; а ако ни издаде, то и тогава ние никакъ не можеме да поправиме работата.

Тоя си часъ развалихме колибата и отидохме на Матейската планина.

Ето какво се случи съ разбиената чета, която предводѣше байрактаринѣтъ ми. Когато докарали въ Сливенъ Никола раненъ, то турцитѣ му рекли така:

— Кажи ни, Никола, всичко, щото знаешъ, ако не искашъ да те обесиме. . . Ние знаеме, че ти не си кривъ и че ти си работилъ по приказанието на друго. . . Кажи ни де е Панайотъ и де е Стоянъ Папазооглу. Ако уловиме Панайота, то ти ще бждешъ пустнатъ. Кажи ни така сжщо кой ви донасяше хлѣбъ и у кого се криехте.

Когато моятъ байрактаринъ чулъ тия сладки думи, то, като всѣки предателъ, захваналъ да изказва всичко. Най-напредъ той разказалъ на турцитѣ, че попъ Йорданъ (чича му) е голѣмъ патриотинъ и безстрашливъ човѣкъ; че той ни е причестилъ въ 1861 година и благословилъ е нашето оръжие, и че отъ него ние сме видѣли голѣма полза. После това той предалъ дѣда Георги изъ Кортенъ, Паскала и Бойча, Георгия и Генча изъ село Крива круша. Когато изказалъ всичко, щото знаялъ за тия хора, то казалъ на турцитѣ, че единъ турчинъ, по име Келеджиоглу, е лѣчилъ четата ни, че другъ единъ турчинъ, по име Османъ ага, е нашъ ятакъ, че синѣтъ му Бозвалията е нашъ приятелъ и че дѣдовитѣ Георгиеви синове ни сж помагали твърде често. Съ една дума, тоя безсвѣстенъ заецъ издаде всичкитѣ наши приятели, изъ които мнозина умрѣха въ турскитѣ тъмници.

Когато турцитѣ узнали за насъ и за на-